

MŮJ ŽIVOT S WALTEROVIC KLUKY

ALI NOVAK

Přeložila Andrea Krajčovičová

**COO
BOO**

Můj život s Walterovic kluky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ali Novak

Můj život s Walterovic kluky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MŮJ ŽIVOT S WALTEROVIC KLUKY

ALI NOVAK

COO
BOO

Přeložila Andrea Krajčovičová

Copyright © 2014, 2019 by Ali Novak

Translation © Andrea Krajčovičová, 2025

Cover © Netflix, 2025. Used with permission.

ISBN tištěné verze 978-80-7498-819-6

ISBN e-knihy 978-80-7498-826-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-827-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-820-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Na památku mému milovanému otci,
jehož neuvěřitelná síla mě dodnes inspiruje.
Tati, o našich posledních společných Vánocích jsem
ti slíbila, že si vždy půjdu za svými sny. Tak tady je máš.*

prolog

Romea a Julie mi nikdy líto nebylo.

Aby bylo jasno – tahle hra nepochybně patří mezi klasiku a Shakespeare byl samozřejmě literární génius, já prostě jenom nechápu, jak za sebe mohli dva lidé, co se skoro neznali, tak ochotně položit život.

Říká se, že to bylo z lásky, té pravé lásky až za hrob. Ale to je podle mě pěkná blbost. Potají a narychlo uspořádaná svatba na to, aby láska přerostla v něco, pro co má smysl zemřít, nestačí.

Romeovi a Julii musím nechat, že jednali *vášnivě*. Ale právě tahle přespříliš silná a ničivá vášně zapříčinila jejich smrt. Vždyť jejich unáhlená rozhodnutí posouvají děj celé hry. Nevěříte mi? Tak se podívejte například na Julii. Jaká holka by si okamžitě, co za oknem své ložnice nacytá syna otcova úhlavního nepřítele, jak ji špehuje, usmyslela, že se za něj provdá? Já teda rozhodně ne. Od téhle chvíle už jsem jim fakt fandit nemohla. Nic si nepřipravili – ani si nic nepromysleli! Prostě se do toho bez ohledu na následky *vrhli*. Když si věci neplánujete, zkomplikují se.

A potom, co před třemi měsíci všechny moje životní plány náhle padly, jsem komplikovaný milostný život potřebovala ze všeho nejvíce.

první kapitola

Džíny jsem nevlastnila ani jedny. Která šestnáctiletá holka nemá alespoň jedny rifle, třeba s dírou na levém kolenní nebo s lihovkou domalovaným srdíčkem na stehně?

Ne že by se mi nelíbilo, jak vypadají, nemělo to nic společného ani se skutečností, že moje máma byla módní návrhářka – v jejích kolekcích se navíc tenhle typ kalhot objevoval pravidelně. Ale skálopevně jsem se řídila poučkou, že „šaty dělají člověka“, a svým dnešním outfitem jsem potřebovala skutečně zapůsobit.

„Jackie?“ zavolala na mě Katherine odněkud z bytu. „Taxík už je tady.“

„Za chvíli jsem tam!“ Ze stolu jsem popadla list papíru. „Notebook, nabíječka, myš,“ mumlala jsem si zbytek seznamu. Rozepnula jsem batoh a ujišťovala jsem se, že v něm mám všechny svoje věci bezpečně sbalené. „Mám, mám, mám,“ zašeptala jsem a prsty jsem postupně přejela přes všechny tři předměty. Do seznamu jsem si vedle každého z nich udělala zářivě červenou propiskou křížek.

Ozvalo se zaklepání. Katherine strčila hlavu do dveří a zeptala se: „Připravená, zlato?“ Katherine bylo něco

přes čtyřicet, byla vysoká a zlatavé vlasy s prvními šedinami měla zastřižené do nemoderního mikáda.

„Asi jo,“ odpověděla jsem jí, ale hlas se mi zlomil, čímž mě usvědčil ze lži. Rychle jsem sklopila pohled, protože jsem se jí nechtěla podívat do očí – a setkat se s tím soucitným pohledem, který na mě všichni vrhají už od pohřbu.

„Počkám chvilku vedle,“ řekla mi.

Když se za ní dveře zaklaply, podívala jsem se na sebe do zrcadla a uhladila jsem si sukni. Tmavé kudrny jsem jako vždycky měla vyžehlené a svázané modrou stuhou, z culíku mi nevyčuhoval ani jeden pramínek vlasů. Límeček halenky se mi krčil, tak jsem si s ním chvíli pohrávala, dokud mi můj odraz nepřipadal dokonalý. Když jsem si všimla fialových kruhů pod očima, otráveně jsem našpulila pusku, ale s nedostatkem spánku, který za nimi stál, jsem teď nemohla udělat nic.

S povzdechem jsem se naposledy rozhlédla po svém pokoji. Ačkoli jsem si všechny položky na seznamu odškrtala, nevěděla jsem, kdy se sem vrátím, a tak jsem si tu nechtěla zapomenout nic důležitého. Vzhledem k tomu, že většina mých věcí se právě nacházela ve stěhovacím autě mířícím do Colorada, byla místnost podivně prázdná. Trvalo mi týden, než jsem to všechno sbalila, ale Katherine mi s tímhle náročným úkolem pomohla.

Většina krabic byla plná oblečení, ale v některých z nich se převážela i moje sbírka Shakespearových her a čajové šálky z každé země, kterou jsme kdy s mojí sestrou Lucy navštívily. Rozhlížela jsem se kolem sebe a dobře jsem věděla, že jenom zdržuju – v žádném případě nehrozilo, že bych zrovna já se svými organizačními schopnostmi na něco zapomněla. Hlavní problém

spočíval v tom, že se mi ani za mák nechtělo odjet z New Yorku.

Ale na mém názoru vůbec nezáleželo, a tak jsem zdráhavě popadla svoji cestovní tašku. Katherine na mě čekala na chodbě, u nohou jí ležel kufřík.

„Máš všechno?“ zeptala se a já jsem přikývla. „Bezva, tak tedy vyrazíme.“

Vydala se obývánkem ke vchodovým dveřím, já jsem ji pomalu následovala a cestou jsem se dotýkala nábytku, jako kdybych si svůj domov chtěla zapamatovat do nejmenších podrobností. Byl to složitý úkol, což je zvláštní – vždyť jsem tady žila od narození. Přes nábytek visela bílá prostěradla, aby se do něj nezažral prach, a držela mé vzpomínky na uzdě.

Z bytu jsme vyšly mlčky, Katherine se pak zastavila a zamkla za námi. „Nechtěla bys ten klíč opatrovat ty?“ zeptala se.

Svoje klíče jsem měla zabalené v kufru, ale natáhla jsem ruku a malý kus stříbrného kovu jsem si od ní převzala. Rozepnula jsem si mámin jemný řetízek a klíč na něj navlékla, svezl se dolů a zůstal mi viset na hrudi, přímo u srdce.

V letadle jsme mlčely. Ze všech sil jsem se snažila nemyslet na to, že se právě víc a víc vzdaluju svému domovu, a zakazovala jsem si brečet. První měsíc po nehodě jsem nevstala z postele. Ale pak nastal den, kdy se mi jako zázrakem podařilo se zpod peřiny vyhrabat a obléct se. Slíbila jsem si, že od té chvíle budu silná a vyrovnaná. Nechtěla jsem být zase tou slabou a prázdnou osobou, již

jsem se po nehodě stala, a na tom se teď nic nemění. Místo toho jsem se zaměřila na Katherine, která opakovaně svírala područky sedadla tak silně, až jí z toho pokaždé úplně zbělely klouby.

O ženě sedící vedle mě jsem toho věděla jen málo. Jednak to, že s mojí mámou byly kamarádky z dětství. Vyrůstly v New Yorku a společně chodily na internátní školu Hawks, mezi jejíž studentky jsme patřily i my s Lucy. Tehdy se ještě jmenovala Katherine Greenová, čímž se dostáváme ke druhé věci, co o ní vím. Na vysoké potkala George Waltera. Vzali se a odstěhovali se do Colorada, kde si George mohl splnit svůj životní sen – vlastnit koňský ranč. A nakonec ještě poslední, ale nejdůležitější informace, co jsem o Katherine měla – je teď mojí novou opatrovnící. Prý jsem ji už jednou potkala, když jsem byla malá, ale bylo to tak dávno, že jsem si to nepamatovala. Vůbec jsem Katherine Walterovou neznala.

„Bojíte se létat?“ zeptala jsem se, když zhluboka vydechla. Upřímně řečeno vypadala, že se každou chvíli pozvrací.

„Ne, ale abych pravdu řekla, jsem trošku nervózní z toho... z toho, že tě беру domů,“ odpověděla. Cítila jsem, jak se mi napjala ramena. Bála se, že se utrhnu ze řetězu? To se určitě nestane, to jsem jí mohla odpřisáhnout, chci se přece dostat na Princeton. Strýček Richard jí určitě musel něco říct, asi že nejsem v pohodě, ačkoli jsem naprosto v pořádku. Katherine si všimla, jak jsem se zatvářila, a rychle dodala: „Ale ne, ne kvůli tobě, zlato. Víím, že jsi hodná holka.“

„Tak proč?“

Katherine se soucitně usmála. „Jackie, zlato, už jsem ti říkala, že mám dvanáct dětí?“

Ne, pomyslela jsem si s otevřenou pusou, o tom se rozhodně nikdo nezmínil. Když se strýček Richard rozhodl, že se přestěhuju do Colorada, o Katherininých dětech něco padlo, ale o dvanácti? Tenhle detail si jistě jen tak náhodou nechal pro sebe. Dvanáct dětí. Katherine musí žít v neustálém chaosu. Proč by si někdo vůbec *chtěl* pořídit dvanáct dětí? Cítila jsem, jak se mi začíná v panice stahovat hrudník.

Uklidni se a nepřeháněj, přikázala jsem si. Párkrát jsem se zhluboka nadechla nosem a vydechla pusou, pak jsem vytáhla poznámkový blok a propisku. O rodině, s níž budu bydlet, jsem toho potřebovala zjistit co nejvíc, abych tam přijela připravená. Narovнала jsem se v sedadle, požádala jsem Katherine, jestli by mi o svých dětech něco neřekla, a ona nadšeně souhlasila.

„Will je nejstarší,“ pustila se do vyprávění a já jsem si začala dělat poznámky.

Walterovic kluci:

Willovi je jednadvacet. Studuje poslední semestr na místní státní vysoké a se svou snoubenkou chodí už od střední.

Coleovi je sedmnáct. Je v posledním ročníku na střední, má talent na opravování aut.

Dannymu je sedmnáct. Taký chodí do čtvrtáku na střední, předseda školního divadelního kroužku. S Colem jsou dvojveječná dvojčata.

Isaacovi je šestnáct. Je ve třetáku na střední a děsně se zajímá o holky. Katherine je jeho teta.

Alexovi je šestnáct. Chodí do druháku na střední a hraje až moc videoher.

Leeovi je patnáct. I on chodí do druháku, baví ho jezdit na skateboardu. Taký je Katherinin synovec.

Nathanovi je čtrnáct. Je v prváku na střední a zajímá se o hudbu.

Jackovi a Jordanovi je dvanáct. Jsou dvojčata, chodí do sedmé třídy. Věří, že z nich vyroste další Steven Spielberg, a bez kamery se ani nehnu.

Parkerovi je devět. Chodí do čtvrté třídy. Působí nevinně, ale miluje americký fotbal.

Zackovi a Bennymu je pět, jsou ještě ve školce. Jsou to dvojčata, malé příšerky s prořízlou pusou.

Prohlédla jsem si svoje zápisky a stáhl se mi žaludek. To musí být vtip, že jo? Nejenže má Katherine dvanáct dětí, ona má dvanáct *kluků*! O mužském pokolení nevím vůbec, ale absolutně vůbec nic. Chodila jsem na soukromou dívčí školu! Jak asi přežiju v domě plném kluků? Vždyť určitě mluví nějakým vlastním jazykem nebo tak něco!

Jakmile přistaneme, strýček si ode mě vyslechne něco, co si teda za rámeček nedá. Jak ho tak znám, nejspíš bude zrovna mít nějakou vedlejší schůzku představenstva, takže mi to nebude moct vzít, ale to si ze mě fakt dělá srandu! Jako by nestačilo, že svou zodpovědnost za mě přehodil na nějakou paní, kterou vůbec neznám, ale ještě ke všemu mě posílá žít s tlupou kluků. Prý to tak pro mě bude nejlepší, zvlášť když nikdy není doma, ale za poslední tři měsíce jsem spíš získala dojem, že se v pozici rodiče prostě necítí.

Richard nebyl můj opravdový strýc, ale znala jsem ho už od malička. S tátou na vysoké sdíleli pokoj na koleji, a když dostudovali, začali spolu podnikat. Každý rok mi

k narozeninám přinesl balíček mých nejoblíbenějších želé bombónů a přání s vloženou padesátidolarovkou.

V lednu se Richard stal mým opatrovníkem, a aby mi to trochu usnadnil, přestěhoval se za mnou do střešního bytu na Upper East Side, kde jsme s rodinou bydleli. Nejdřív bylo zvláštní ho tam mít, ale většinou se zdržoval v pokoji pro hosty, a tak jsme si na sebe rychle zvykli. Obvykle jsem ho vídala jenom u snídaně, protože z práce chodíval dost pozdě, ale to se minulý týden změnilo. Když jsem přišla domů ze školy, na prostřeném jídelním stole na mě čekal jeho nejlepší pokus o doma uvařené jídlo. Pak mi řekl, že se stěhuje do Colorada.

„Nechápu, proč mě odsud nutíš odjet,“ řekla jsem mu po desetiminutové hádce.

„Jackie, už jsem ti to vysvětloval,“ odpověděl mi s utrápeným výrazem, jako kdybych snad z domova, kde jsem prožila celý život, kvůli tomuhle rozhodnutí neodjížděla do vyhnanství já, ale on. „Tvoje školní psycholožka si o tebe dělá starosti. Dneska mi volala, protože si myslí, že se s tím nevyrovnáváš moc dobře.“

„Tak zaprvé jsem k té blbě psycholožce nikdy chodit nechtěla,“ namítla jsem a bouchla jsem vidličkou do stolu. „A pak taky nechápu, jak ji vůbec napadlo, že to nezvládám? Znamky mám skvělé, snad ještě lepší než v minulém pololetí.“

„Ve škole se ti vede výborně, Jackie,“ řekl. To *ale* jsem slyšela ještě předtím, než ho vyslovil. „Ale myslí si, že se plně soustředíš na studium, abys nemusela řešit svoje problémy.“

„Já mám jenom jeden problém, a sice to, že vůbec netuší, kdo jsem! No tak, strejdo. Přece mě znáš. Od malička jsem pilná a pečlivá. Takoví už my Howardovi jsme.“

„Jackie, od začátku pololetí ses zapsala do tří nových kroužků. Nepřijde ti, že si toho na sebe nakládáš trochu moc?“

„Věděl jsi, že Sarah Yoldenová přes léto dostala stipendium na výzkumný pobyt v Brazílii, kde zkoumala ohrožené druhy rostlin?“ odpověděla jsem mu otázkou.

„Ne, ale...“

„A výsledky výzkumu jí publikovali v odborném časopise. Taky hraje první housle, a dokonce vystupovala v *Carnegie Hall*. Jak s ní asi tak mám soutěžit? Jestli se chci dostat na Princeton, nestačí mi k tomu jenom dobré známky,“ pronesla jsem rozvážně. „Musím je svou přihláškou ohromit. Postupně na tom pracuju.“

„Já tohle všechno chápu, ale taky si myslím, že ti změna prostředí může pomoci. Walterovi jsou skvělí a rádi se o tebe postarají.“

„Změnou prostředí se většinou myslí týdenní dovolená u moře!“ zakřičela jsem a vyskočila ze židle. Naklonila jsem se nad stolem a propalovala jsem Richarda pohledem. „Tohle je od tebe krutý. Vždyť mě posíláš na druhý konec země.“

Povzdechl si. „Jackie, vím, že to teď nechápeš, ale slibuju, že ti to prospěje. Uvidíš.“

Zatím jsem to stále nepochopila. Čím víc se Colorado přibližovalo, tím nervóznější jsem byla, a přestože jsem si pořád opakovala, že všechno bude v pohodě, vůbec jsem tomu nevěřila. Strachem z toho, jak složité pro mě bude do života Walterových zapadnout, jsem si rozkousala ret až do krve.

Když letadlo přistálo, s Katherine jsme procházely letištěm a hledaly jejího manžela.

„Dětem jsem minulý týden řekla, že se k nám nastěhuješ, takže vědí, že přijedeš,“ oznamovala mi, zatímco jsme se prodíraly letištními davy. „Jo a mám pro tebe přichystaný pokoj. Jenom jsem ještě neměla čas v něm uklidit, takže – ááá, Georgi! Georgi, tady jsme!“

Katherine poskakovala na místě a mávala na vysokého muže těsně po padesátce. Bylo zřejmé, že pan Walter je o pár let starší než jeho manželka, protože už měl úplně šedivé vlasy i strniště a čelo mu začínaly brázdit vrásky. Na sobě měl černo-červenou flanelovou košili, roztrhané džíny, robustní pracovní boty a kovbojský klobouk.

Jakmile jsme k němu došly, přitáhl si Katherine k sobě, objal ji a hladil ji po vlasech. Připomínali mi naše, cítila jsem se trapně a uhnula jsem pohledem. „Chyběla jsi mi,“ řekl jí.

Dala mu pusku na tvář. „Taky jsi mi chyběl.“ Odtáhla se od něj a otočila se na mě. „Georgi, miláčku,“ chytila ho za ruku, „tohle je Jackie Howardová. Jackie, tohle je můj manžel.“

George si mě celý nesvůj prohlížel. Jak přesně taky máte pozdravit někoho, komu právě umřela celá rodina? Rád tě poznávám? Máme radost, že s námi budeš bydlet? George mi místo toho podal volnou ruku a zamumlal rychlý pozdrav.

Pak se obrátil zpátky na Katherine. „Pojďme pro kufry a pak domů.“

Když jsme všechna moje zavazadla vyskládali na korbu pickupu, vylezla jsem si na zadní sedadlo auta a z kapsy bundy jsem vytáhla iPod. George a Katherine si potichu povídali o tom, jaký byl let, já jsem jejich rozhovor nechtěla dál poslouchat, a tak jsem si vzala sluchátka. Cestou z města na venkov jsem se cítila čím dál hůř. Obklopovala nás zelená pole, kolem cesty stoupaly a klesaly kopce, ale já jsem si bez newyorských budov pyšně čnících do výšky připadala jako nahá. Colorado vypadalo překrásně, ale jak tady proboha budu žít?

Když auto konečně odbočilo na šterkovou cestu, připadlo mi, že jedeme už několik hodin. Na kopci v dálce se chvilkami dal zahlédnout dům. To jim vážně patří všechny tyhle okolní pozemky? Na konci příjezdové cesty jsem si uvědomila, že nejde o jeden dům – ve skutečnosti stavba vypadala jako tři propojené budovy. Pro dvanáct kluků nejspíš potřebujete hodně místa.

Tráva nutně potřebovala posekat a dřevěné vstupní verandě by prospělo, kdyby ji někdo natřel. Po trávníku byly poházené hračky, za což asi byli zodpovědní mladší kluci. George zmáčkl tlačítko na malém ovladači, který měl připevněný ke stínítku, a vrata do garáže se začala otevírat. K zemi se ale svezlo kolo a následně několik dalších hraček, takže jsme auto nemohli zaparkovat.

„Kolikrát jim musíme říkat, ať po sobě uklízejí?“ zabručel si George pod nos.

„V klidu, miláčku. Já to udělám,“ prohlásila Katherine, rozepnula si bezpečnostní pás a vyklouzla z auta. Dívala jsem se, jak nepořádek přesouvá, aby její manžel mohl do garáže zajet. Když auto konečně zaparkoval, vypnul motor a dál jsme tam v šeru a tichu seděli. Pak se na sedadle otočil a podíval se mi do očí.

„Připravená, Jackie?“ zeptal se. Prohlédl si mě a zamračil se. „Jsi nějak pobledlá.“

Ještě abych nebyla pobledlá! Přišla jsem o rodinu a právě jsem v doprovodu neznámé ženy přiletěla na druhý konec země. A navíc tady budu muset bydlet s dvanácti dětmi – s dvanácti kluky! Dnešek bych do desítky nejvydařenějších dní svého života opravdu nezařadila.

„Jsem v pohodě,“ zamumlala jsem automaticky. „Asi jsem jenom trošku nervózní.“

„No, k našim klukům ti můžu říct jenom to,“ vysvětloval, když se odpoutával, „že víc štěkají, než koušou. Nemusíš se jich bát.“

A to mě jako mělo uklidnit?! George se na mě díval, a tak jsem přikývla. „Hm, díky,“ odpověděla jsem.

Povzbudivě na mě pokývl a pak mě v autě nechal samotnou, abych se dala dohromady. Zírala jsem čelním sklem ven a před očima mi začaly rychle za sebou vyskačovat jednotlivé výjevy, jako kdybych listovala v obrázkové knížce: moji rodiče, jak se vzájemně dobírají na předních sedačkách auta, moje sestra, jak si na zadním sedadle prozpěvuje písničku, co hrají v rádiu, záblesk dalšího auta, ztráta kontroly nad řízením. A pak zkroucené plechy, všude samá červená. Tahle noční můra mi ode dne, kdy mi rodina umřela, nedávala spát. A teď mě očividně přišla strašit i během dne.

Přestaň! okřikla jsem se a co nejpevněji zavřela oči. Prostě na to přestaň myslet. Se skřípáním zubů jsem otevřela dveře a vyskočila z auta.

„Jackie!“ zavolala Katherine. Její hlas se nesl otevřenými dveřmi ze zadní části garáže, které nejspíš vedly na zahradu za domem. Cestovní tašku jsem si hodila přes rameno a vyšla ven. Slunce mi svítilo do očí, a tak jsem

nejdřív viděla jenom ji, jak stojí na terase u bazénu a mává na mě. Ale pak jsem si ve vodě všimla i těch ostatních. Cákali po sobě vodu – v bazénu dělala blbosti skupinka úžasných, do půli těla svlečených kluků.

„Pojď sem, zlato!“ požádala mě Katherine, nezbývalo mi nic jiného než ji poslechnout a dojít za ní na terasu.

Vystoupala jsem po dřevěných schodech, zadoufala jsem, že po letu nemám moc zmačkané oblečení, a bezmyšlenkovitě jsem zvedla ruku a uhladila si vlasy. Katherine se na mě usmívala, z obou stran se jí na nohy věšeli dva malí kluci. Pomyslela jsem si, že to nejspíš budou ta nejmladší dvojčata, a pak jsem se otočila na zbytek skupiny. Všichni na mě zírali, což mě dost vykojelo.

„Kluci,“ přerušila ticho Katherine, „tohle je Jackie Howardová, rodinná kamarádka, o které jsme vám s tátou říkali. Bude tady teď nějaký čas bydlet a chci, abyste udělali všechno proto, aby se tady s námi celou dobu cítila jako doma.“

Vypadalo to, že oni si přejí pravý opak. Úplně všichni mě propalovali pohledem, jako kdybych byla nějaký cizinec, co jim přijel okupovat jejich vlastní zemi.

V duchu jsem si umínila, že nejlepší bude se pokusit o smír. Pomalu jsem zvedla ruku a zamávala jim. „Ahoj, kluci. Já jsem Jackie.“

Jeden ze starších kluků připlaval blíž a vytáhl se z bazénu, na opálených pažích se mu u toho vypouklily svaly. Když potřásl hlavou, aby se mu z očí dostala rozčuchaná ofina, na všechno kolem se snesla sprška vody. Oklepával se jak mokrý pes, jenom teda ve víc sexy podobě. Na závěr si pak sluncem vyšisovanou blond kšticí pročesal prsty a zlatavě bílé prameny vlasů si ulíznul dozadu. Červené plavky mu visely nebezpečně nízko, přesně na hranici

mezi něčím, co působilo nepatřičně, ale současně vás vybízelo, ať zapojíte představivost.

Stačilo mi věnovat mu jeden pohled a srdce se mi rozbušilo, ale hned jsem ten vzrušující pocit zahнала. *Co blázníš, Jackie?* zakřičela jsem na sebe v duchu.

Nenuceně po mně přelétl pohledem a kapičky vody, co mu zůstaly na řasách, se na sluníčku zatřpytily. Otočil se na svého otce. „A kde bude spát?“ zeptal se a dělal, jako kdybych tam vůbec nebyla.

„Cole,“ ozval se George tónem, který měl působit káravě, „chovej se slušně. Jackie je naším hostem.“

Cole pokrčil rameny. „A co? Tohle není žádný hotel. Já se třeba s nikým o pokoj dělit nebudu.“

„Já se taky nechci s nikým dělit,“ postěžoval si jiný kluk.

„Ani já,“ přidal se někdo další.

Než se stihla zvednout ještě větší vlna nevole, zvedl George ruce do vzduchu. „Nikdo se nebude muset o pokoj s nikým dělit, ani se někam stěhovat,“ řekl. „Jackie bude mít úplně nový pokoj.“

„Nový pokoj?“ zeptal se Cole a založil si ruce na prsou. „A kde ho jako vezmeme?“

Katherine na něj vrhla výmluvný pohled. „Z ateliéru.“

„Ale... teto!“ ozval se jeden z těch ostatních kluků.

„Přestěhoval jsi tam postel, zatímco jsem tady nebyla, že jo, Georgi?“ skočila Katherine jednomu ze svých synovců do řeči.

„Samozřejmě. Ještě jsme nestihli odnést všechny malířské potřeby, ale prozatím to bude muset stačit,“ odpověděl své manželce. Potom se otočil na Colea a střelil po něm pohledem, který ho jasně varoval, ať toho nechá. „Běž Jackie pomoci tam odnést všechny její věci,“ dodal, „a bez remcání.“

Cole se znovu obrátil na mě a znepokojivě si mě prohlížel. Kůže mi v místech, přes která mi přešel pohledem, hořela, jako kdybych se spálila na slunci, a když mi pohledem příliš dlouho utkvěl na hrudníku, celá nesvá jsem si na prsou překřížila ruce.

Po několika vteřinách plných napětí pokrčil rameny. „Jasný, tati,“ odpověděl.

Cole naklonil hlavu na stranu, na tváři mu pohrával úšklebek naznačující, že ví, jak sexy je. Ačkoli jsem s kluky měla pouze velmi omezené zkušenosti, můj svírající se žaludek mi naznačoval, že konkrétně s tímhle klukem budou jenom problémy. Napadlo mě, že kdybych přišla na to, jak na něj, možná by to pak s ostatními mohlo být jednodušší. Sebrala jsem odvalu a rychle jsem mrkla na ostatní kluky, ale hned jsem svésila ramena. Vypadalo to, že mě tady chtějí asi tak moc, jak moc jsem tady chtěla být já sama.

Katherine s Georgem zmizeli v domě a vydali mě jim napospas. Rozpačitě jsem postávala na terase a čekala jsem na Colea, až mi přijde pomoci s kufry. Dával si načas, z jednoho z mnoha zahradních lehátek sebral pohozený ručník a začal se jím pomalu utírat. Cítila jsem, že mě ostatní kluci pozorují, takže jsem pohled zabodla do jednoho z uzlů zamotaných kolem dřevěných prken terasy. Čím déle to Coleovi trvalo, tím víc mě jejich zírání děsilo, a tak jsem se rozhodla, že na něj počkám v garáži.

„Ahóóój, počkej,“ zavolal na mě někdo, když jsem se otáčela. Posuvná dveřní síť se otevřela a z domu vykročil další kluk. Byl z nich nejvyšší, nejspíš i nejstarší. Zlatavé vlasy měl stažené do krátkého culíku, pár pramenů, co mu z něj vyklouzly, se mu stáčelo kolem uší. Na očích měl brýle, které působily v porovnání se zbytkem jeho obliče-

je – výrazně řezanými rysy, silnou bradou a dlouhým rovným nosem – úplně malince. Měl svalnatá předloktí a hrubě vypadající dlaně, asi kvůli rokům práce na statku.

„Máma říkala, že se s tebou mám jít seznámit.“ Třemi dlouhými kroky přešel na druhou stranu terasy a natáhl ke mně ruku, aby se mi představil. „Čau, já jsem Will.“

„Jackie,“ odpověděla jsem a rukou mu potřásla. Will se na mě usmál, sevřel mi pevně ruku a prsty mi rozdrtil stejně jako předtím jeho otec.

„Takže ty tady teď chvíli pobudeš? Zrovna jsem se to dozvěděl,“ poznamenal, prstem si přitom namířil za rameno a ukazoval na dům.

„Jo, už to tak vypadá.“

„Bezva. Já tady už vlastně nebydlím, protože jsem na vysoké, takže se asi moc vídat nebudeme, ale kdybys kdykoli něco potřebovala, tak se mi neboj říct, jo?“

Mezitím už všichni kluci vylezli z bazénu, aby se osušili, a když uslyšeli, co mi Will řekl, někdo z nich si pohrdavě odfrknul.

Ze všech sil jsem se snažila si toho nevšímat. „Budu si to pamatovat.“

Ale Will to nenechal být. „Jste na ni všichni hodní?“ otočil se na své příbuzné. Když mu nikdo neodpovídal, potřásl hlavou. „Už jste se jí alespoň, vy blbečci, představili?“ chtěl vědět.

„Vždyť ví, kdo jsem,“ pronesl Cole. Polehával na jednom ze zahradních lehátek a ruce měl ležérně zkřížené pod hlavou. Se zavřenýma očima se vyhříval na sluníčku a na rtech mu pohrával samolibý úsměv.

„Nevšímej si ho. Je to vůl,“ prohlásil Will. „Tamhle je Danny, volovo dvojče.“ Přestože každému muselo být hned jasné, že jsou Danny a Cole bratři, jako dvojčata

rozhodně nevypadali. Danny se hodně podobal Willovi, zejména co se výšky týká, ale byl daleko hubenější a na bradě mu rašilo strniště. Působil drsněji než Cole a nebyl takový hezoun.

„Tohle je můj bratranec Isaac,“ pokračoval Will a ukázal na kluka, kterého od ostatních odlišovaly inkoustově černé vlasy. Měl podobné rysy jako ostatní kluci, ale bylo zřejmé, že má jiné rodiče.

„Tohle je Alex.“ Skupinou si dopředu prorazil cestu kluk vypadající jako Coleova mladší verze. Když vylezl z bazénu, na hlavu si narazil kšiltovku, zpod níž se mu draly blondaté kudrny, a na stále nahé horní části těla měl přišerně vypálené tričko. Nervózně jsem na něj pokývla a on mi kývnutí opětoval.

„Lee je taky můj bratranec, je to Isaacův mladší brácha,“ ukázal Will na dalšího kluka s černými kudrnatými vlasy, který zoufale potřeboval ostříhat. Tvářil se bezvýrazně, ale když jsem se na něj podívala, v očích se mu zlobně zablesklo, takže jsem rychle uhnula pohledem.

Pak mi Will představil Nathana. Zatím to byl jenom vychrtlý teenager, ale bylo mi jasné, že až vyroste, bude stejně přitažlivý jako jeho starší bratři. Blondaté vlasy měl mokré, takže vypadaly hnědě, a na krku mu na stříbrném řetízku viselo trsátko. Další na řadě byli Jack s Jordanem, první jednovaječná dvojčata. Na sobě měli stejné zelené plavky, a kdyby Jack nenosil brýle, nedokázala bych je od sebe odlišit.

Když se dostala řada na Parker, došlo mi, že tam nejsem sama. Parker *udělala* krok dopředu a já jsem pochopila, proč jsem si předtím nevšimla, že je tady ještě další holka. Na sobě měla oranžové tričko a nohavičkové plavky, oblečení nasáté vodou se jí lepilo k tělu. Vlasy, zastři-

žené do krátkého mikáda, nosila jen o trochu delší než někteří její sourozenci. Vzpomněla jsem si na seznam, co jsem si sepsala během letu, a na to, že má Parker ráda dětský americký fotbal. Možná proto jsem předpokládala, že je kluk.

„Ahoj, Parker,“ pozdravila jsem ji nadšeně a zešíroka jsem se na ni zazubila. Potěšilo mě, že tady žije i další holka.

„Čau, *Jackie*,“ vyslovila Parker moje jméno posměšně a mě úsměv rychle přešel. Sklonila se a něco zašeptala dvěma klukům, s nimiž jsem se ještě neseznámila – těm nejmladším dvojčatům. Po tváři se jim rozlil potouchlý úsměv.

„A nakonec tu máme –“ Will mi dvojici ani nestihl představit, protože z řady Walterových tryskem vyrazili a vrhli se na mě, jak kdybych byla hráč amerického fotbalu, kterého mají složit. Myslela jsem si, že to ustojím, ale podlomila se mi kolena a po zádech jsem spadla rovnou do bazénu. S kašláním jsem se vynořila nad hladinu a lapala jsem po dechu. Slyšela jsem, jak se mi většina kluků směje.

„Dostali jsme tě!“ vykřiklo jedno z dvojčat postávající u kraje bazénu. Byl to roztomilý klučina, ještě dětsky oplácáný. Obličej měl posetý pihami a blond kudrny mu trčely do všech stran. „Já jsem Zack, tohle je moje dvojče Benny!“ ukázal kamsi vedle mě, a když jsem se tím směrem otočila, zjistila jsem, že se přesná kopie tohohle usměvavého dítěte odrazila a právě protíná hladinu bazénu.

„Zacku, Benny! Co to do vás proboha vjelo?“ chtěl vědět Will. „Podejte někdo Jackie ručník!“ Natáhl ke mně ruku, aby mi pomohl ven, a za chvíli už jsem stála

vedle bazénu a odkapávala ze mě voda. Na jarní koupání bylo ještě příliš brzo. Jak to, že jim není zima? Někdo mi podal červený ručník s motivem *Power Rangers*, rychle jsem si ho kolem sebe obmotala, protože bílá halenka, co jsem měla na sobě, po namočení celá zprůsvitněla.

„Moc mě to mrzí,“ omlouval se Will a malá dvojčata přitom propaloval pohledem.

„Mě teda mrzí hlavně to, že jí dal ručník,“ prohlásil někdo. Otočila jsem se na podpatku, abych zjistila, kdo to byl, ale všichni jenom tiše postávali v hloučku a přemáhali smích. Zhluboka jsem se nadechla a obrátila jsem se zpátky na Willa.

„N- nic se nestalo,“ zadrkotala jsem zuby, „ale chtěla bych se převléct do něčeho suchého.“

„S tím ti rád pomůžu,“ zavtipkoval nějaký jiný hlas. Tentokrát se kluci neudrželi a rozesmáli se.

„Isaacu!“ okřikl ho Will. Bratrance stojícího za mnou probodával pohledem tak dlouho, až se všichni kluci uklidnili. Pak se zase obrátil na mě. „Kufry máš v autě?“ zeptal se. V chladném jarním vzduchu jsem se celá klepala, a tak jsem mu zvládla odpovědět jenom kývnutím hlavy. „Dobře, tak já to začnu vykládat, někdo z ostatních ti ukáže, kde máš pokoj.“

Když se Will z terasy vzdálil, cítila jsem, jak se stahuju do sebe. Můj zatím jediný místní spojenec mě právě nechal nepřátelům napospas. Zhluboka jsem se nadechla, naprázdno jsem polkla a otočila se na ně. Walterovic kluci se na mě dívali s prázdnými výrazy v obličejích. Nikdo na mě nepromluvil, všichni si posbírali ručníky a oblečení poházené kolem bazénu a pak zamířili dovnitř.

Zůstal tam jenom Cole. Uběhlo trapných třicet vteřin, pak zkroutil pusu do polovičatého úsměvu. „Budeš na

mě jenom zírat, nebo chceš jít dovnitř?“ zeptal se mě. Cole byl sexy – navlhlé vlasy mu uschly do pohádkového rozčuchu, vypadal, jak kdyby se právě s někým vyspal –, ale svým příliš sebejistým vystupováním mi naháněl strach.

„Chci jít dovnitř,“ zamumlala jsem potichu.

„Až po tobě,“ ukázal mi rukou a poklonil se.

Pořádně jsem se nadechla a prohlídla jsem si svůj nový domov. Měl žluté okenice a hrubé přístavby, o něž se dům nejspíš rozrůstal s každým dalším Walterovic dítětem, a střešnímu apartmánu v New Yorku se nepodobal ani v nejmenším. Naposledy jsem pohledem zavadila o Colea, do plic jsem natáhla další doušek vzduchu a vešla dovnitř. Možná tady budu muset bydlet a pokusím se to přežít co nejlépe, ale jako doma se tady nikdy cítit nebudu, pomyslela jsem si.

druhá kapitola

„Hele, to předtím...,“ začal Cole, když mě vedl přeplněným domem. „To, že se sem přistěhuješ, přišlo dost zničehonic. Zaskočilo mě to.“

„Chápu,“ řekla jsem mu. Nedočkala jsem se sice přímo omluvy za to, jak záštiplně se ke mně choval, ale snad to alespoň objasňovalo, proč mě tady většina kluků přivítala s tak malým nadšením. „Nemusíš mi to vysvětlovat.“

„Máma říkala, že jsi z New Yorku.“ Zastavil se na úpatí schodiště a podíval se na mě.

„Jo,“ odpověděla jsem a stáhl se mi žaludek. Co dalšího o mně ví? O té nehodě... slyšel o ní? Na mém stěhování do Colorada bylo pozitivní jediné to, že tady nikdo neví, kdo jsem. Zase budu moct být jenom Jackie, ne ta holka, které umřela celá rodina. Nechtěla jsem, aby o tom kluci věděli. Co když se pak ke mně budou chovat divně? „A řekla vám ještě něco dalšího?“ dodala jsem a snažila jsem se u toho znít nenuceně.

Zarazil se, takže jsem okamžitě věděla, jak se věci mají. Chvilku zaváhal a mně bylo jasné, že o mojí rodině ví.

„Nic moc,“ vzpamatoval se rychle a koutky úst zvedl s takovou lehkostí, že jeho úsměv působil skoro až nefalšovaně. „Jenom to, že se k nám přistěhuje dcera její kamarádky. Jinak jsi pro nás v podstatě záhada.“

„Aha.“ Z představy, že všichni Walterovic kluci vědí, co se stalo, mi vyschlo v puse, ale alespoň se Cole snažil chovat normálně.

„Vlastně jsem si teď uvědomil, že ani nevím, kolik ti je.“

„Šestnáct.“

„A to jsi normálně takhle stydlivá?“

„Stydlivá?“ zopakovala jsem po něm zmateně. A co jako čekal? Opravdu se nedalo říct, že by mě tady vítal s otevřenou náručí. A znervózňovalo mě navíc i to, že má břišáky prakticky až k prstům na nohou.

„To je jedno,“ odpověděl se smíchem, zavrtěl hlavou a v očích se mu pobaveně zablesklo. „Pojď. Ukážu ti to nahoře.“

Začali jsme stoupat po schodech, což bylo těžší, než by se mohlo zdát. Dostat se do prvního patra bylo kvůli komínkům knížek a deskových her, špinavému oblečení, vypuštěnému basketbalovému míči a hromadě filmů těžší než dokončit překážkovou dráhu. Nahoře na nás čekala spleť chodeb, kde se jistojistě ztratím. Zahýbaly a stáčely se v prapodivných místech, jako kdyby dům neměl žádný pořádný půdorys. Cole se zastavil, až když jsme došli do nejvzdálenějšího rohu domu.

„Tohle bude tvůj pokoj,“ otevřel dveře. Hmatala jsem po zdi a hledala jsem vypínač. Našli jsme ho v ten samý okamžik a prsty se nám ve tmě na zdi zamotaly do sebe. Z náhlého dotyku mě v celé paži zamrazilo a šokovaně jsem rukou trhla směrem k sobě. Cole se zachichotal, ale lustr se rozsvítil a pokoj zalilo teplé světlo, a tak jsem na své rozpaky rychle zapomněla.

„No teda.“

Každý centimetr zdí pokývaly jásavé barvy. Nástěnná malba na jednom konci pokoje zachycovala deštný prales, táhla se kolem dokola a prolínala se s výjevem z oceánu plným mořských živočichů, jímž končila na druhé straně. Na polovině stropu byla namalovaná noční obloha, druhá polovina zobrazovala nebe ve dne. Neozdobené nezůstaly ani dřevěné lopatky stropního ventilátoru. S otevřenou pusou jsem zůstala stát na místě a svůj nový pokoj jsem si prohlížela.

„Máma tady původně měla ateliér,“ řekl Cole.

Stejně zářivými barvami jako zbytek místnosti byl pomalovaný i obrovský pracovní stůl. Na jeho desce byla rozestavěná sbírka skleněných zavařovaček a kávových šálků plných malířských štětců, uhlů v tužce a zvýrazňovačů. Skicář byl otevřený na stránce s hrubým náčrtem obrazu opřené o stojan uprostřed pokoje. Na plátně byla jemnými tahy štětce vyobrazena krajina, kterou jsem viděla během jízdy z letiště – coloradská pahorkatina.

„Vypadá to úžasně,“ poznamenala jsem a přejela jsem rukou po hraně plátna.

„Jo, máma je na umělecký věci dost nadaná.“ V tónu jeho hlasu zazníval určitý osten.

Pak jsem si všimla malého regálu s dalšími výtvarnými potřebami, který byl odsunutý na kraj místnosti, aby se do pokoje vešla moje postel, a došlo mi, proč se kluci naštváli, když jim Katherine řekla, kde budu spát.

„Zabírám její prostor.“

„Už tak nemá moc času malovat,“ odpověděl Cole a strčil si ruce do zadních kapes plavkových šortek. „S dvanácti dětmi, víš co.“

Jinak řečeno: *ano, zabírám.*

Než jsem mu stihla odpovědět, oba nás překvapilo náhlé žuchnutí – Will na podlahu položil jeden z mých kufrů. „No tak, Cole,“ řekl a znovu se narovnal, „Jackie má hromadu tašek, musíme je sem nanosit.“

„Jenom se převleču a hned vám přijdu pomoci,“ nabídla jsem se, nechtěla jsem, aby to za mě udělali všechno oni.

Will mou nabídku odmítl. „Ty se tady zatím zabydli.“

Jakmile odešli, zabouchla jsem dveře od pokoje, abych se mohla převléct, a mokrý ručník, co jsem ještě pořád měla přehozený přes ramena, jsem zahodila na zem. Ráno jsem si do příručního zavazadla pro jistotu, kdybych ho náhodou potřebovala, zabalila náhradní oblečení – vypasované kalhoty a růžovou košili s jednoduchým límečkem. Jakmile jsem se převlékla, přišly na řadu moje vlasy. S hřebenem jsem zápasila skoro deset minut, než se mi povedlo je pořádně rozčesat.

„Hej, žiješ ještě?“ zaslechla jsem zatukání a Coleův hlas.

„Moment, prosím,“ zavolala jsem na něj a ještě naposledy jsem si uhladila vlasy. Žehličku jsem měla zabalenou, a se svými loknami jsem tak nemohla nic dělat, takže jsem je jen modrou stužkou znovu svázala do culíku a nechala je se v tmavých vlnách kroutit. „Co je?“ zeptala jsem se, když jsem otevřela dveře. Před pokojem jsem měla naskládaná všechna svoje zavazadla.

„Jenom se ujišťuju,“ opřel se Cole o futra. „Bylas tam zavřená docela dlouho.“

„Převlíkala jsem se.“

„Patnáct minut?“ zeptal se a povytáhl obočí. „A co to sakra máš na sobě?“

„Co se ti na tom outfitu nelíbí?“ chtěla jsem vědět. Jo, nebyl to zrovna vrchol elegance, ale nepočítala jsem s tím, že mě někdo hodí do bazénu.

„Vypadáš, jak kdybys šla na pohovor,“ zadržoval Cole smích.

„Kdybych šla na pohovor, vezmu si sako a kalhoty.“

„Proč by sis brala pánské oblečení?“

Posměšně jsem si odfrkla. „Kalhoty se sakem nejsou jenom pro muže.“ To ho jeho máma o módě nenaučila *vůbec nic*?!

„Oukej, to je jedno, ale ten hezký vršek bych si dneska na večeri radši nebral. Budou špagety.“

Co tím jako chtěl říct? Nejím přece jako neandrtálec. „Na večeri bychom si přece měli vzít něco... pěknějšího?“ namítla jsem. Cole na sobě stále neměl tričko a já jsem se mu schválně dívala pouze do obličeje, abych na něj náhodou nezůstala zírat. Se svými sluncem vyšisovanými kadeřemi a vypracovanými břišáky připomínal řeckého boha. Jak s tímhle klukem proboha budu žít v jedné domácnosti? Celá jeho existence ve mně vyvolávala rozpáčené a nepřijemné pocity.

„Nevím, jak to chodí v New Yorku, ale tady se na večeri nijak zvlášť neparádíme. To, co mám na sobě, bohatě stačí.“ Pomalu a arogantně se usmál a mně se z toho zkroutily až prsty na nohou. „No nic, nechám tě být, musíš vybalovat,“ dodal, než jsem mu stihla odpovědět.

Svaly na ruce se mu zařaly, když se odtlačil od dveřního rámu. Se zatajeným dechem jsem sledovala, jak odchází, a nebyla jsem schopná od něj odtrhnout pohled. Z transu mě vysvobodilo, až když konečně zmizel za rohem, a pak jsem se svalila na svou novou postel. Svoje první setkání s Walterovic kluky jsem přežila.

Nic jako Katherininu kuchyň jsem nikdy v životě neviděla. Bylo tam plno harampádí a hrozný hluk, ale zároveň to tam působilo velmi útulně a vřele. Ve výzdobě kuchyně zcela jistě hrál velkou roli její umělecký talent. Po stěnách se táhla obří malba vinice a prakticky každá židle u jídelního stolu měla jinou barvu. Byl to pravý opak naší naklizené vykachlíčkované kuchyně z lesklé oceli, která stála půl milionu dolarů. U nás doma mi vždycky přišlo, že kuchyň máme jenom na efekt, že kdybych tam udělala nepořádek, dostala bych pěkně vynadáno. Tahle místnost oproti tomu vypadala, že ji někdo opravdu používá, a mně se to z nějakého důvodu fakt líbilo.

Když jsem do kuchyně vešla, stála Katherine u sporáku, v hrnci míchala něco bublajícího a na Isaaca, který jí pomáhal, pokřikovala úkoly. V místnosti se honili dva psi a jejich pobíhání ztěžovalo práci všem, kteří se snažili prostříst stůl. George o jednoho ze psů, co mu proběhl mezi nohama, zakopl a málem u toho upustil mísu se salátem.

Zack a Benny, nejmladší dvojčata, seděli na zemi asi metr od sebe a hráli nějakou videohru na kabelem propojených konzolích. Když Zack Bennymu vytrhl konzoli z ruky a zakřičel na něj: „Prohráls, blbečku!“, málem mi zaskočilo.

Z televizního koutku spojeného s kuchyní se ozval ohlušující jásot, otočila jsem se za hlukem a uviděla jsem zbytek kluků, jak sledují basketbalový zápas. Pohledem jsem okamžitě zabloudila ke Coleovi, který vyskočil ze sedačky a do vzduchu vytrčil zařátou pěst. Od chvíle, kdy jsem ho viděla naposledy, se přiblížil – natáhl si přiléhavé černé tričko, co mu zvýrazňovalo široká ramena, v kontrastu s tmavou barvou trička vypadaly jeho světlé vlasy až platinově blond.

„Nečum,“ řekl Lee, když odněkud za mými zády vjel do kuchyně na skateboardu. Leea jsem si pamatovala, protože jsme oba ve druháku na střední, a taky proto, že když nás Will představoval, tak mi věnoval ten nejmrazi-
vější pohled ze všech kluků. Otočila jsem se k televiznímu koutku zády, připadala jsem si trapně, že mě nachy-
tal, jak na jeho bratrance zírám.

„Lee! Kolikrát ti ještě musím říkat, abys na tom skate-
boardu nejezdil uvnitř?“ vynadala mu Katherine, když
narazil do jedné z židlí a povalil ji na zem. Spadla, bou-
chla Bennyho do hlavy a ten se okamžitě na plné kolo
rozeřval.

„Už jenom tisíckrát, teto,“ odpověděl a pak si klekl ke
svému malému bratrancovi, aby zkontroloval, že se mu
nic nestalo.

Promnula jsem si spánky, chtěla jsem, aby mi přestala
třeštit hlava. Bylo to tady naprosto nesnesitelné. Ale pak
mi uprostřed toho chaosu padl pohled na jednoho z klu-
ků. Nemohla jsem si vzpomenout, jak se jmenuje, ale se-
děl na jedné z kuchyňských židlí, na klíně měl kytaru
a na stole před sebou rozložené noty. V duchu jsem se
vrátila ke svému seznamu a řekla jsem si, že to nejspíš
bude čtrnáctiletý hudebník Nathan. Pozorovala jsem ho,
jak si na nástroji, jehož zvuk se až ke mně nenesl, vybrn-
kává pár not. Potřásl hlavou, z pusy si vytáhl tužku, co
svíral mezi zuby, a něco vyškrtl. Přemýšlela jsem, jak se
asi v tom všudypřítomném okolním mumraji dokáže sou-
středit.

„Jackie, zlato,“ všimla si mě konečně Katherine. Právě
slévala vodu z obrovského hrnce plného těstovin. Na pul-
tě vedle ní stála několikalitrová sklenice omáčky na špa-
gety. „To jsem ráda, že ses cestou do kuchyně neztratila.

Máš pokoj až na druhém konci tohotole obřího domu. Asi před deseti minutami jsem poprosila Colea, aby pro tebe došel, ale nejspíš se zabral do zápasu.“ Usmála se na mě a já jsem k ní přistoupila, abych jí pomohla.

„To nevadí. Našla jsem to celkem bez problémů,“ řekla jsem a otevřela jsem sklenici s omáčkou. „Stačilo jít za hlukem.“

Katherine se zasmála, sklenici si ode mě převzala a vli-la ji do těstovin. „Tady je hlučno pořád. Tak to dopadne, když si člověk pořídí dvanáct dětí.“ Na chvílku se zarazila a pak se na mě lehce usmála. „Vlastně třináct.“

Se sklopenýma očima jsem zašeptala: „Díky, paní Walterová.“

„Za nic, broučku. Ale prosím tě, já nejsem žádná ‚paní Walterová‘. Normálně mi tykej, já jsem Katherine,“ přikázala mi a přitáhla si mě do náruče.

„Kluci!“ zakřičel George. „Jídlo je na stole. Koukejte tu pitomost vypnout.“

Katherine mě pustila, popadla mísu špaget a postavila ji vedle dalších hrnců jídla, z nichž se ještě kouřilo. Vy-dala jsem se za ní ke stolu a sedla jsem si na nejbližší židli.

„Tady sedět nemůžeš,“ oznámil mi jeden z prostřed-ních bratrů-dvojčat. Ani tentokrát jsem si na jméno ani jednoho z nich nevzpomněla.

„Promiň,“ omluvila jsem se a přesunula se na vedlejší židli.

„Ani tady. Tam sedím já,“ ozvalo se jeho dvojče.

„Kluci, co kdyby jeden z vás došel do jídelny a přinesl odtamtud židli, aby si Jackie měla kam sednout?“ zeptal se George. Jedno z dvojčat vypadalo, že už už za-čne něco namítat, ale pak ho jeho dvojník šfouchl loktem do žeber.

„Dobře, tati. Hned jsem zpátky,“ řekl a sladce se usmál.

Vrátil se za minutku a za sebou táhl židli. Přisunul ji ke stolu, já jsem se na ni posadila a George začal s modlitbou před jídlem. Byl zhruba v polovině, když jsem ucítila, jak mi něco leze po noze. Natáhla jsem ruku pod stůl a nahmatala jsem tam cosi hladkého a úzkého. Když jsem to vytáhla nahoru, zaječela jsem a žlutého plaza jsem od sebe odhodila. Kolem stolu zavládlo všeobecné pozdvižení.

„Had!“ zařval Benny a vyskočil ze židle. Při tom ale šlápl na jednoho ze psů. Ten chudáček zakňučel a ve snaze před ním utéct vyrazil pryč. Šokovaný Alex se odstrčil od stolu, zakopl o vyděšeného psa a skácel se na Isaaca sedícího hned vedle. George se snažil Bennyho uklidnit, ale podařilo se mu u toho uklouznout v kaluži mléka, které někdo během té mely rozlil na podlahu.

Jak George padal, ve snaze získat ztracenou rovnováhu se zachytil ubrusu a strhl s sebou k zemi i všechno jídlo. Když na podlahu dopadla mísa špaget, její obsah se rozlétl do všech stran a cákancům rajčatové omáčky neunikl nikdo z nás.

„Jordane!“ zahulákal George na svého syna. „Máš takovýho zaracha, že se z toho nikdy nevzpamatuješ!“

Večeře dopadla katastrofálně, a to výhradně mojí vinou. Jakmile se Georgovi s Katherine podařilo celou situaci uklidnit, rozdali všem úkoly, aby se nepořádek uklidil. Tedy všem kromě mě. Katherine se mi za chování svých synů hluboce omlouvala, a přestože jsem ji prosila, ať mě taky nějak zaměstná, poslala mě, ať se dojdou vysprchovat.

Zastavila jsem horkou vodu a vylezla ze sprchy. Ulevilo se mi, že jsem ze sebe konečně mohla smýt chlór z bazénu a špagety od večere, ale děsivé svírání žaludku, co jsem cítila, by neuvolnila ani nekonečná sprcha. Na náladě mi nepřidalo ani to, když jsem na podlaze zahlédla svou košili, celou od omáčky, a projela mnou vlna nevole. Nakonec se ukázalo, že měl Cole pravdu, byla celá zničená. To mi to bydlení u Walterových pěkně začíná – při odchodu z kuchyně jsem si nemohla nevšimnout, že mi většina kluků věnovala dost ošklivý pohled.

Zabalila jsem se do ručníku a říkala si, že jsem si do koupelny měla vzít žabky. Podlaha v místnosti posetá špinavými boxerkami a použitými kapesníky, kterými se někdo netrefil do koše, připomínala minové pole, ani nemluvě o tom, že dlaždičky vypadaly, jako kdyby je nikdo nevydrhl od chvíle, kdy se Walterovi do domu nastěhovali.

Musela jsem si taky dávat pořádný pozor, abych se při umývání obličeje u umyvadla neopřela o skříňku pod ním. Vypadala, jako kdyby ji pokadili ptáci, byla celá pokydaná zubní pastou, oholenými vousy a modrým krémem na holení. Většina kluků svůj kartáček na zuby prostě mrskla vedle umyvadla, jako kdyby se na desce pod ním nemísily bůhvíjaké toxické látky. Já si tady ten svůj rozhodně nechávat nebudu.

Opatrně jsem otevřela dveře a vystrčila hlavu na chodbu, abych se ujistila, že tam nikdo není. Nechtěla jsem, aby mě jakýkoli z kluků viděl v ručníku. Až se příště budu sprchovat, nesmím si s sebou zapomenout vzít čisté oblečení. Plížila jsem se do pokoje a připadala jsem si jako teenager, co se uprostřed noci tajně vykrádá z domu. Ne že bych teda měla s tak bláznivou vylomeninou nějakou osobní zkušenost.

Do svého nového pokoje se mi podařilo dojít a vklouznout do něj, aniž bych cestou narazila na některého z kluků, a s úlevou jsem si oddychla.

„Bezva ručník, Jackie.“

„Ááá,“ vyjekla jsem, a když jsem si všimla, že mi na posteli sedí Cole, málem jsem měkoučkou látku pustila na zem. Cole byl ještě pořád celý od rajčatové omáčky, ale z papírového obalu jídla z donášky jedl nějaký čínský pokrm. Na stole stály další dvě papírové krabičky, z nichž se kouřilo, a čekaly, až se do nich někdo pustí. Od hlavy k patě si mě prohlížel a na obličeji se mu objevil úsměv.

Zčervenala jsem do stejného odstínu, jaký měly skvrny na jeho tričku, a ručník jsem si rázně přitáhla blíž k tělu. „Co proboha děláš u mě v pokoji?“

„Večeřím. Chceš taky?“ nabídl mi a natáhl ke mně ruku s krabičkou jídla.

„Jo, ale můžeš prosím odejít?“ zeptala jsem se, celá ta situace, co se tady právě odehrávala, mě naprosto vyděsila. „Musím se obléct.“

„Neboj. Zavřu oči.“

„V tvůj přítomnosti se převlíkat nehodlám.“

„V pohodě. Nebude mi vadit, když budeš jíst jenom v ručníku.“

„Cole, okamžitě odsud zmiz!“ došla mi konečně trpělivost.

„Ježíšikriste, nemusíš se hned vztekat.“ Péra postele zaskřípala, když vstal a odložil krabičku s jídlem. „Tak já si ten zbytek holt jen představím,“ zasmál se a odešel. Zabouchla jsem dveře a pro jistotu je i zamkla.

Rychle jsem si natáhla pyžamo, dveře jsem zase ode-mkla a pustila jsem Colea zpátky do pokoje. Protáhl se kolem mě a hodil sebou na postel, pak popadl krabičku